केतर्हिदंडार्थमानेयाइत्यत्राह तानितिद्वाभ्याम् असतःदुष्टान् तानेवाह मुकुंदपादारविंदयोर्योमकरंदरूपोरसस्तस्माद्विमुखान् कथंभूतात् निष्किं चनैरजस्रंजुष्टात् तेषांज्ञापकमाह निरयवर्त्मनिस्वधर्मशून्येगृहेबद्धातृष्णायैस्तान् ॥ २८ ॥ किंच जिव्हेत्यादि यद्येषांजिव्हेत्याद्यन्वयः नकृतं विष्णुकृत्यंभगवद्व्रतंयैः ॥ २९ ॥ भगवंतंक्षमापयति तदिति अयंभावः नःस्वपुरुषैरस्मदीयत्वेनस्थितैः स्वीयैरेवपुरुषैर्यद्यस्मादसत् अन्याय्यं कृतम् तत्तस्मात्स्वयमेवक्षम्यतां सहताम् स्वानांस्वीयानांभक्तानांनः अस्माकंनविदुषांअज्ञानामहोगरीयसितस्मिन्क्षांतिर्युक्तैव महइतिपाठेस्वी

तानानयध्वमसतोविमुखान्मुकुंदपादारविंदमकरंदरसादजस्रम् ॥ निष्किंचनैःपरमहंसकुलैरसङ्गैर्जुष्टा द्गृहेनिरयवर्त्मनिबद्धतृष्णान् ॥ २८ ॥ जिव्हानवक्तिभगवद्गुणनामधेयंचेतश्चनस्मरतितच्चरणारविंदम् ॥ कृष्णायनोनमतियच्छिरएकदाऽपितानानयध्वमसतोऽकृतविष्णुकृत्यान् ॥ २९ ॥ तत्क्षम्यतांसभगवान्पु रुषःपुराणोनारायणःस्वपुरुषैर्यदसत्कृतंनः ॥ स्वानामहोनविदुषांरचितांजलीनांक्षांतिर्गरीयसिनमःपुरुषाय भूम्ने ॥ ३० ॥ तस्मात्संकीर्तनंविष्णोर्जगन्मंगलमंहसाम् ॥ महतामपिकौरव्यवित्थ्यैकांतिकनिष्कृतम् ॥ ३१ ॥ शृण्वतांगृणतांवीर्याण्युद्दामानिहरेर्मुहुः ॥ यथासुजातयाभक्त्याशुध्येन्नात्माव्रतादिभिः ॥ ३२ ॥ कृष्णांघ्रि पद्ममधुलिट्नपुनर्विसृष्टमायागुणेषुरमतेवृजिनावहेषु ॥ अन्यस्तुकामहतआत्मरजःप्रमार्ष्टुमीहेतकर्मयत एवरजःपुनःस्यात् ॥ ३३ ॥

यानांमाहात्म्यमविदुषांनः क्षमांकरोत्वित्यर्थः ॥ ३० ॥ तस्मादित्यादिशुकोक्तिः जगतोऽ पिमंगलरूपम् ॥ ३१ ॥ एकांतिकत्वमेवाह शृण्वतामिति व्रतादिभिस्तथानशुध्येत् ॥ ३२ ॥ एतदुपपादयति कृष्णांघ्रिपद्मयोर्मधुलेढिआस्वाद यतीतितथा मधुलिहतीतिमधुलिट् अतितुच्छत्वेनविसृष्टायेमायागुणाः विषयास्तेषुपुनर्नरमते अन्यस्तुतन्मध्वास्वादरहितः अतएवकामाभिभूतः सन्नात्मनोरजः पापंप्रमार्ष्टुमपि कर्मैवप्रायश्चित्तरूपमीहेत यतः कर्मणः पुनरपिरजः पापंस्यादेव कुंजरशौचवत् सत्वशोधकत्वाभावात् ॥ ३३ ॥